

Sygn. akt *XVII AmT 83/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	Starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 10 lutego 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 19 grudnia 2018 roku Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że uchyla kary pieniężne nałożone w punktach od jeden do pięć;
2. oddala odwołanie w pozostałej części;
3. znosi między stronami wzajemnie koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 83/19*

UZASADNIENIE

Decyzją z 19 grudnia 2018 r. Nr (...), wydaną na podstawie art. 210 ust. 1- 3 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1954 ze zm.) (dalej: PT) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 ze zm.) (dalej: ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096) (dalej k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE) nałożył na (...) **Sp. z o.o.** (dalej powód) kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r. w wysokości 4 500,00 zł,

2. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 4 500,00 zł,
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 4 500,00 zł,
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 4 500,00 zł,
5. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 4 500,00 zł.

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód, wnosząc o uchylenie Decyzji w całości, ewentualnie o zmianę Decyzji poprzez odstąpienie od nałożenia kary i pouczenie strony bądź zmianę Decyzji poprzez obniżenie nałożonej na powoda kary. W każdym zaś przypadku powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zwrotu opłaty sądowej oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zaskarżonej Decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj.:

- 1) art. 8 § 1 w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. polegające na nieuwzględnieniu wyjaśnień powoda w sprawie i przyjęciu, że nie udzielił informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, podczas gdy powód w latach 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 poinformował pozwanego o tym, że nie posiada infrastruktury telekomunikacyjnej;
- 2) art. 209 ust. 1 pkt 1 PT poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że powód nie udzielił informacji, o których mowa w art. 29 ustawy o wruist, podczas gdy wszystkie informacje zostały przez niego przekazane;
- 3) art. 210 ust. 2 PT w zw. z art. 209 ust. 1a PT polegające na nieuwzględnieniu zakresu rzekomego naruszenia przy ustalaniu wysokości nałożonej kary za niewypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych w art. 29 ustawy o wruist za lata 2013, 2014, 2015, 2016, 2017;
- 4) art. 8 k.p.a. polegające na działaniu Prezesa UKE w sposób naruszający zasadę pogłębiania zaufania do władz publicznych, w szczególności poprzez brak pouczenia powoda o spoczywającym na nim obowiązku przekazywania informacji za pośrednictwem formularza.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o: oddalenie odwołania w całości; przeprowadzenie dowodów z dokumentów stanowiących akta administracyjne sprawy na okoliczność przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego sprawy oraz treści zaskarżonej Decyzji; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością od 2013 r. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (RPT) prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...) (okoliczność niesporna).

Powód nie przekazał Prezesowi UKE do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej (SIIS) przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, za 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017 rok.

Wobec tego, zawiadomieniem z 26 października 2018 r. Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017. W tymże piśmie Prezes UKE wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości jego przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował o możliwości zapoznania się z zebrany materiał

dowodowym, o prawie ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. Ponadto Prezes UKE powiadomił o możliwości przedłożenia zaległych informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego (k. 1- 4 akt adm.).

Powód udzielił odpowiedzi w piśmie z 19 listopada 2018 r., przedstawiając stanowisko w niniejszej sprawie. Nie podał w nim jednak danych na temat wysokości przychodów uzyskanych w 2017 r., jak też nie poinformował o przesłaniu zaległych danych (okoliczności niesporne).

W dniu 19 grudnia 2018 r. Prezes UKE wydał zaskarżoną Decyzję, którą nałożył na powoda kary pieniężne.

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń oraz o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda w przedmiocie zobowiązania Prezesa UKE do przedłożenia sprawozdań Spółki za lata 2013- 2017 złożonych w wykonaniu obowiązku z art. 7 ust. 2 PT, albowiem kwestia przedstawienia sprawozdań wymaganych art. 7 ust. 2 PT nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy dotyczącej realizacji obowiązku przedłożenia sprawozdań na podstawie art. 29 ustawy o wruist. Ponadto fakt złożenia takich sprawozdań nie był przez pozwanego kwestionowany.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie żądania uchylenia nałożonej na powoda kary pieniężnej, aczkolwiek nie z powodów przedstawionych w jego uzasadnieniu. Sąd nie przychylił się natomiast do wniosku powoda o uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości, ponieważ stan faktyczny sprawy wskazuje, że powód nie wypełnił obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, co stwierdzono w sentencji Decyzji.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjnego, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przy czym co istotne, stosownie do zawartej w art. 29 ust. 7 ustawy o wruist delegacji ustawowej Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2014, poz. 276, zwane dalej „Rozporządzeniem”), w którym w myśl regulacji ustawowej określił:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania.

Jednocześnie jak wynika z przedmiotowego Rozporządzenia oznaczone informacje przekazuje się Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej drogą elektroniczną przy użyciu dokumentów elektronicznych za pomocą interfejsu internetowego SIIS, czyli Systemu Informacyjnego o Infrastrukturze Szerokopasmowej służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze komunikacyjnej i publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz budynkach umożliwiających kolokację, usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu.

Powyższe oznacza, iż przekazanie danych wymienionych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma nastąpić w opisany sposób, na odpowiednich formularzach, w formie elektronicznej do systemu SIIS i ciąży na każdym przedsiębiorcy telekomunikacyjnym w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni, według stanu na 31 grudnia.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy Sąd stwierdził, że powód jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w latach 2013- 2017 pod numerem (...), nie wypełnił w ustawowo określonym terminie obowiązku przedłożenia aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych.

Wprawdzie powód wskazywał, że w 2013 r. nie prowadził działalności telekomunikacyjnej, stąd nie był wówczas przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 PT, ale był wpisany do RPT, toteż z faktu na to Sąd uznał, iż (...) sp. z o.o. posiadała status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w danym roku, jak też następnych latach i miała wtedy możliwość prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, co jest decydujące w kontekście stosowania do niej przepisów skierowanych do przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Przejściowe faktyczne niewykonywanie działalności telekomunikacyjnej, nie niweczy bowiem tego statusu uzyskanego wobec zamiaru i deklaracji rozpoczęcia prowadzenia tej działalności, która musiała zostać złożona przez samego przedsiębiorcę we wniosku o wpis do RPT na podstawie art. 10 PT i potwierdzona wpisem. Takie stanowisko zajął również Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 13 grudnia 2012 r. (sygn. akt VI ACa 1215/11, Legalis) podnosząc że „Status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego nie zależy od faktycznego wykonywania działalności określonej w definicji zawartej w art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 16 lipca 1994 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 243 ze zm.), ale od wpisu do rejestru lub uzyskania uprawnienia do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej w trybie art. 10 ust. 9 przedmiotowej ustawy. Nie

zachodzi też konieczność, aby taki podmiot musiał wykonywać już czynności mieszczące się w zakresie działalności telekomunikacyjnej.”

W konsekwencji powód powinien realizować obowiązki ciężące na przedsiębiorcy telekomunikacyjnym, w tym obowiązki sprawozdawcze, niezależnie od tego czy i w jakim wymiarze faktycznie działalność telekomunikacyjną w danym obszarze podlegającym sprawozdawczości wykonywał. Przepis art. 29 ust. 2 ustawy o wruist nakłada bowiem na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązek przekazania informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, bez względu na jego aktywność i rozmiar prowadzonej działalności. Realizacja przedmiotowego obowiązku polega więc na udzieleniu zgodnej ze stanem faktycznym i pełnej informacji niezależnie od tego, czy przedsiębiorca posiada określoną infrastrukturę i świadczy usługi objęte tym przepisem. Dla Prezesa UKE jako organu zbierającego informacje na temat działalności podmiotów w kontekście prowadzonej przez niego inwentaryzacji istotny jest wszak również brak infrastruktury i nieświadczenie konkretnych usług. Natomiast samo nieprzedłożenie informacji zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist nie świadczy, iż powód danej infrastruktury nie ma a usług nie prowadzi, gdyż zaniechanie to może być wynikiem zaniedbania, dlatego organ powinien otrzymać również precyzyjną wiadomość o zerowych zasobach, usługach.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż skoro przekazanie informacji zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist powinno odbyć się w sposób uregulowany w wyżej przywołanym rozporządzeniu Ministra Administracji i Cyfryzacji w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych, za pośrednictwem SIIS i dedykowanego formularza stanowiącego załącznik do ww. rozporządzenia, a sama informacja powinna dokładnie odpowiadać treści konkretnego obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tak więc tylko zachowanie opisanego w szczegółowych wytycznych modelu lokowania informacji, i to informacji, o których mowa w wymienionym przepisie oznacza wypełnienie danego obowiązku. Nie można zatem, wbrew twierdzeniom powoda, z faktu dostarczenia organowi sprawozdań, o których mowa w art. 7 PT dotyczących wypełnienia innego obowiązku wywodzić, iż powód jednocześnie zrealizował obowiązek z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, ponieważ odbyłoby się to z pominięciem zarezerwowanych dla obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist zasad procesu przekazywania danych, a ponadto dlatego, iż treść tych obowiązków informacyjnych się różni. W ramach obowiązku sprawozdawczego z art. 7 PT przedsiębiorca telekomunikacyjny przekazywał bowiem Prezesowi UKE dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok poprzedni, czemu służył zupełnie inny formularz określony zgodnie z delegacją ustawową zawartą w art. 7 ust. 3 PT. Wobec tego dostarczenia tego rodzaju danych w przewidzianej im formie nie można traktować jako równoznacznego z przekazaniem danych wymaganych art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, czyli na temat posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych.

Tym samym niezłożenie w specjalnym trybie adekwatnych informacji pod kątem inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych świadczy zatem o niewypełnieniu przez powoda obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Z kolei niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie powodowało narażenie się na sankcję administracyjną przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. W myśl bowiem tego przepisu, uchylonego ustawą z 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy- Prawo telekomunikacyjne i niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1118), która weszła w życie 12 grudnia 2018 r., karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Pomimo uchylenia tego przepisu co do zasady na podstawie art. 1 pkt 31 ppkt a tiret pierwszy ustawy zmieniającej pozwany prawidłowo zastosował go w niniejszej sprawie wobec treści art. 12 tej ustawy, zgodnie z którym do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących nałożenia

przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 lub 25 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy dotychczasowe. Prezes UKE związany zatem treścią przepisów dotychczasowych, które penalizowały niewypełnienie obowiązku przekazania informacji przewidzianych ustawą o wruist nałożył na powoda karę pieniężną.

Sąd kierując się jednak w postępowaniu sądowym treścią art. 316 § 1 k.p.c., w myśl którego po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, wziął pod uwagę przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy nowy stan prawny, tj. okoliczność uchylecia art. 209 ust. 1 pkt 1 PT będącego wskazaną w Decyzji podstawą odpowiedzialności powoda za nieudzielenie informacji przewidzianych ustawą o wruist, która to okoliczność przemawia zdaniem Sądu za niekaraniem powoda.

Sąd ma przy tym wiedzę, że generalnie w sprawach z zakresu regulacji nie obowiązuje norma wyartykułowana w art. 316 § 1 k.p.c. dotycząca orzekania według stanu rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, ponieważ oceny prawidłowości i legalności decyzji dokonuje się według stanu rzeczy z chwili jej wydania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2014r., III SK 35/13, wyrok SN z dnia 5 marca 2015 r., III SK 8/14). Jak zauważył wszelako Sąd Apelacyjny w Warszawie w orzeczeniu z 7 października 2019 r., sygn. akt VII AGa 19/19 (opublikowane na portalu orzeczenia.ms.gov.pl) „Nie można z kolei wykluczyć wyjątków od tej zasady. W szczególności sytuacja taka może mieć miejsce w przypadku konieczności uwzględnienia zasad prawa karnego. Przykładowo, zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2009 r. (III SZP 2/09, Lex nr 528273), do kary pieniężnej zastosowanie mają przepisy ustawy nowej, jeżeli są względniejsze dla sprawcy.” Innymi słowy, w sytuacjach wyjątkowych, kiedy konieczne jest uwzględnienie przykładowych kanonów prawa karnego, możliwe są odstępstwa od oceny prawidłowości i legalności decyzji według stanu rzeczy z chwili jej wydania, czyli posiłkowanie się treścią art. 316 § 1 k.p.c. Przy czym do takich kanonów zalicza się stosowanie ustawy względniejszej dla sprawcy jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia czynu (art. 4 § 1 k.k.).

Sąd uznał zatem, że okoliczność uchylecia art. 209 ust. 1 pkt 1 PT po wydaniu zaskarżonej Decyzji jest tego rodzaju, że wymagała uwzględnienia i skorzystania z reguły art. 316 § 1 k.p.c., która w niniejszej sprawie powoduje korzystne dla powoda skutki, albowiem stosowana w konsekwencji ustawa nowa nie przewiduje obligatoryjnej odpowiedzialności sprawcy za wskazany delikt. Tym samym zastosowanie ustawy nowej, zgodnie z zasadami prawa karnego, będzie dla niego oczywiście względniejsze, gdyż wyeliminowana zostanie jego odpowiedzialność wynikająca z usuniętego przepisu.

W wyniku zaś powyższego niezbędne stało się tylko uchylene kar pieniężnych nałożonych Decyzją przez Prezesa UKE na powoda na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 PT, co nie wyklucza pozostawienia Decyzji w obrocie prawnym w pozostałym zakresie z uwagi na jej prawidłowość stwierdzenia niedopełnienia przez powoda obowiązków sprawozdawczych z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2013- 2017.

Mając powyższe na uwadze Sąd zmienił zaskarżoną Decyzję na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. w ten tylko sposób, że uchylił kary pieniężne nałożone w punktach od 1 do 5, w związku z czym oddalił odwołanie w pozostałej części na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., wzajemnie je znosząc z uwagi na fakt, iż zmiana Decyzji została wywołana skorzystaniem przez Sąd z przepisu art. 316 § 1 k.p.c., której to możliwości nie miał pozwany.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik